

De Postrijder der provincie Limburg

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.

buiten de stad, 8 fr. »

Een blad afzonderlijk 15 centiemen.

Aankondigingen 15 centiemen per drukregel.

MEN SCHRIFT IN

te Tongeren bij M. COLLÈRE, uitgever en eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

TONGEREN, DEN 3 FEBRUARI.

Kerkelijke staat.

Men schrijft uit Rome:

De Concilieaal is versierd met de portretten der Pausen, die sinds den H. Petrus, tot op onzen tijd de oekumenische conciliën uitgeschreven of gepresideerd hebben.

De voorgaande Conciliën hadden allen een bijzondere en bepaalde letterij te bestrijden. Het eerste Concilie van Nicea bestreed de dwaling van Arius, die de godheid van den Zaligmaker loochende; dat van Konstantinopel was gericht tegen Macedonius, die de godheid van den H. Geest aanviel; dat van Ephese had de veroordeelinge ten doel van de dwalingen van Nestorius, die de Godheid van Christus ontkende en aan de H. Maagd den titel weigerde van *Moeder Gods*; en zoo vervolgens hadden alle Conciliën verschillende dwalingen te bestrijden gelijk het Concilie van Trente, dat bijeenroepen werd tegen het Protestantisme, de letterij, welke de grondslagen van den godsdienst aannam, maar sommige grondstellingen loochende.

Het Vatikaansch Concilie daarentegen bestrijdt een dwaling van de uiterste goddeloosheid, die zoover gaat, dat zij het bestaan van God ontkent, hetzij door vlakweg te zeggen: *non est Deus*; er is geen God; hetzij door aan God Zijne eigenschappen te willen ontzeggen, want volgens de opmerking van Tertullianus, sluit de ontkenning van Gods eigenschappen ook de ontkenning van Zijn bestaan in: *Ille Deum negat, qui quod Dei est aufert*.

Er is eene wijsheid noodig, door goddelijke inspraken geleid, om al de dwalingen, die uit de rechtstreeksche of zijdelinge ontkenning van het bestaan van God voorspruiten, in al haar vergif en goddeloosheid met juiste en afgeronde formules te omschrijven.

Het Concilie, door de ingeving van den H. Geest geleid, zal alle waarheid leeren, te beginnen met God, die de waarheid zelve is, en alle gevolgen samenvatten, die uit Gods bestaan voortvloeien.

Twee apostolische vikarissen uit China, Mgr Faurie en Mgr Pichon, tot de buitenlandse missiën behorende, hebben op eene audiëntie den H. Vader de geschenken hunner armoede aangeboden.

Dat van Mgr Faurie was een stoel geborduurd door twee kleine meisjes uit zijn weeshuis De H. Vader bezag het hartuursel, dat de kroon en de sleutels van den H. Petrus voorstelde, bing het eenvoudig versierd om en gaf zijn zegen aan de vier verwijderde kleine geestelijken.

Mgr Pichon bood Z. Heiligheid een geldsom aan van 1000 franken in chineesch zilver geld dat de geloovigen van zijn Vikariaat hadden samengebracht, en daarbij nog een pond thee van een missionaris, die niets anders bezat, en die reeds gedurende zes maanden om Christus wille, in boeien geklonken, gekerkerd zit.

Mgr de bisschop van Tarbes is ziek, en heeft eene smartelijke operatie ondergaan.

Een der grootste geleerden in kanoniek recht, de priester Boutx, ziek geworden zijnde, heeft zich naar het goudhuis *Faber Fratelli*, op het eiland Sint-Barthelemy, doen vervoeren.

Den 27 januari heeft er te Rome eene nieuwe congregatie plaats gehad. Zes bisschoppen voerden het woord: Mgr Semor, primaat van Hongarie; Mgr Salsano, bisschop van Tanes; Mgr Martin, bisschop van Paderborn; Mgr Aug Verot, bisschop van Savonaal (Amerika); een Oostersche prelaat, Mgr Josef Szilaggi en Mgr Bindi van Pistore.

Men spreekt nog altijd over 't leven en den staat der geestelijken. Er zijn nog 10 of 12 redenen ingeschreven.

De ziekte der granen.

VERVOLG.

II. — Ziekten te weeg gebracht door de microscopische kampernoeliën.

De ziekten gekend onder den naam van brandkole, aanwas, roest zijn veroorzaakt door microscopische kampernoeliën, levende ten koste der plant zelve. De gene dezer zuigplanten die voorhanden zijn in den brand, de kole en den aanwas ontwikkelen zich in de binnenste gedeelte der gewassen, terwijl het roest aan de oppervlakte geboren wordt en ontluikt.

Brand — De brand (carie) is eene ziekte die gemeenschap heeft met de kole; zij ontwikkelt zich in het binnenste der plant, treft het graan,

maakt het gedaante-loos, en als de kampernoelië rijp is, is het binnenste van het gewas gevuld met een poeder dat gelijkenis heeft met het bruin stof welk de wilde vitsen valt. Dit stof stinkt gelijk rotten visch; het is fijn en zacht, en dewijl het uit het zaad komt als de hulze, ter oorzaak van het een of ander toeval breekt, doet het in de oogen der dorschers eene smartelijke pijn ontstaan. Op een veld onderscheidt men de brand-aren, doordien ze, lichter zijnde, rechter blijven staan. Wat deze ziekte te weeg brengt of eerder verspreidt, dit is het uitwerpsel van zwart stof, dat, verspreid zijnde, zich vestigt op de koorncorrels en de er van voorkomende planten verkerkt. Deze kiemen albus nedergelegd op het buitenste van het gezond graan, dringen in het binnenste van het plantje, op den oogenblik der ontkieming, en worden in de vruchtknoopen gebracht, alwaar hunne volledige ontwikkeling geschiedt. De brand randt het koorncorrel en somwijlen ook de millie en de mais; maar de gerst, haver en rogge ontsnappen aan deze plaag. Het éénigste middel tot het voorkomen der ziekte bestaat in het gebruik van kalk of in 't vitriolen bij middel van het koper sulfaat in ontbinding, welke zelfstandigheden genoegzaam afstend zijn tot het vernietigen der kiemen van kampernoeliën, die zich bevinden op het buitenste van het graan, zonder dit laatste te verkerken en zonder het te belleten van te ontkiemen.

Kole — De kole vertoont zich minder op het koorncorrel dan op de andere graansoorten. Deze ziekte is ook te wijten aan de tegenwoordigheid van eene kampernoelië, die zich ontwikkelt en groeit in het inwendige, maar om vervolgens zichtbaar in het uitwendige weder te verschijnen.

Zij is minder noodlottig aan het koorncorrel dan de brand; zij is integendeel zeer menigvuldig in de gerst en in de haver. Zij wijst hare aanwezigheid en het einde haars bestaans aan door een zwart stof, hetwelk zich op de bloem- en vruchtdeelen der plant vertoont. Met ziele alaan de aren teemaak zwart geworden. Zij schijnt geenszins venijnige eigenschappen over te maken aan het meel, noch de dieren te schaden die zich met besmet zaad voeden.

Om dit gevaar te ontgaan, bezicht men dezelfde middelen als voor den brand.

Roest — Het roest is ook te wijten aan eene kampernoelië die al de granen aanrandt, en vooral de rogge; het vertoont zich op alle tijdstippen van den wasdom; men ziet het onder de gedaante van kleine eironde puntjes. Deze puntjes volgen in het algemeen de richting van den vezel en zijn met meer of minder regelmatigheid geschikt; als ze eens gekomen zijn tot 't einde van hunnen groei, scheuren ze en verspreiden in overvloed een bruin likoor, dat in de lucht de kleur van het roest aanneemt. Men ziet in het algemeen het roest ontwikkelen op de vochtige bodems, aan de gevolgen van regens of mist; het richt weinig kwaad aan als het zich in de eerste tijden van den wasdom openbaart; maar toont het zich later men ziet het graan klein en verkrompen blijven. Eene zware regenvlaag bevrijdt somwijlen de planten er van, door ze te spoelen; men kent echter geen praktisch middel om zich er van te ontmaken; het krachtigste zou bestaan in de drainage.

Aanwas (ergot) — Veel gewassen van de familie der grasplanten worden door deze plaag getroffen. Onder de granen zijn het echter maar de rogge en de mais alleen. Zij is ook niets anders dan eene kampernoelië die zich voortdoet bij middel van zaad door de lucht overgevoerd. Zij bestaat uit een harden, brekende aanwas, die tamelijk gelijk aan dien welke zich vertoont achter den pool van den haan, den hond, enz., bezettende de plaats van het graan. De aanwas vertoont zich vooral op de magere en vochtige bodems; hij is niet alleenlijk schadelijk door de verliezen welke hij veroorzaakt, maar ook door de ziekten, onder andere den kanker, welke hij doet ontstaan bij de personen of bij de dieren. Het innigste middel om zich er van te ontmaken is zorg te dragen, bij de zaailing, om het graan behoorlijk te zuiveren door herhaalde zeeftingen. (Le Cultivateur)

Sterfgevallen.

De Eerw Heer Johannes Martin, voorheen deken van het kanton Vlytingen is verleden dinsdag na eene langdurige ziekte overleden te Reek onder Bilsen, in den ouderdom van 63 jaren.

De plechtige lijkdienst gevolgd van de begraving zal plaats hebben in de parochiale kerk van Bilsen, vrijdag 4 februari, om 10 uren 's morgens.

Men meldt de dood van M. Victor Joly, hoofd-opsteller van het brusselsch weekblad, de *Sancho*.

De afgevaardigden der Engelsche munici-

paliteiten zijn dezen avond, om 6 1/2 ure, te Brussel aangekomen.

Er stond eene groote menigte nieuwsgierigen aan en omtrent de standplaats des spoorwegs. Het muziek der pompiers speelde het *God save the Queen*, waarna den afgevaardigden in de wachtzaal, in 't engelsch, het welkom werd toegesproken door den burgemeester van Brussel bij wien zich de meeste leden des stedelijken raads gevoegd hadden. Kolonel Gourley, lid der gemeentekamer, bedankte den burgemeester voor zijne gulhartige woorden.

De vreemdelingen lieten zich daarna naar 't hotel de *Belle-Vue* voeren.

De groote plechtigheid heeft morgen in de zaal des paleizes plaats.

De buitenlandse bladen hebben als ernstig opgenomen het bericht van de *Revue numismatique*, dat op onze postzegels 's konings beeltenis vervaangen is door de beeltenis van den minister van openbare werken. Deze tijding was seherst, die hare aanleiding vond in de omstandigheid, dat het portret van Leopold II op de nieuwe postzegels zoo slecht gelijkt. Die *Revue* wordt opgesteld door den heer Claton, die er vermaak in schept het publiek voor den g-k te houden. Met dit doel had hij vroeger eene vereeniging opgericht, de *Agathoniden* genaamd die komieke blaadjes uitgaf, waarin de brusselaren langen tijd zeer veel schik hadden. Er is nu had Claton de katalogo der merkwaardige bibliotheek van den graaf de Fortsas vervaarlicht, welke bibliotheek te Binche moest verkocht worden. Op den aangeduiden dag smelden vele belgische en buitenlandse geleerden naar het herenigwache stadje en daar gekomen, vernamen zij dat de graaf de Fortsas nooit bestaan had.

EEN DRONKAARD OP DE SNIJKAKER — Eene vrouw te Londen, wier man aan den drank was verslaafd, wilde haren echtvriend daarvan afbrengen; een politiemann, daartoe overgehaald zou zijne hulp verlenen. Naar gewoonte werd de man smoordronken op de straat gevonden. De politiemann deed hem naar een der lokalen van de geneeskundige school vervoeren, waarvoor een zijner vrienden concierge was; hij werd plechtig op de ontlediafel nedergelegd. Na eenigen tijd ontwaakte de Bachusbroeder uit zijn roes en, na zijne blikken in het rond te hebben geslagen, vroeg hij aan een man, die nabij de kagebel gezeten, eene sigaar rookte; waar ben ik? Op de slijkamer, was het antwoord. Waarom? — Om ontlead te worden. — Ontlead? Hoe zoo? — Wel gisteren zijt gij smoordronken gestorven; uwe vrouw heeft uw lijk verkocht; dat was alles, wat ze van u kon halen, en dood of levend, men gaat u ontleden. — Maar het is toch niet waar? — Wis en waarachtig, aanstonds. — De dronkaard wreef zich de oogen, bedacht zich een paar minuten en sprak vol ontzetting: *Zeg eens vriend! kan je me dan eerst met een slokje bezorgen, eer ze beginnen, dan kan ik er beter tegen.*

Buitenlandsch nieuws.

Frankrijk.

TWEDE NIEUWE MOORDEN.

De vreeslijke boeting van het monster in menschelijke gedaante, van den gruwelijken moordenaar Tropmann, hadde ten voorbeeld moeten dienen aan de booswichten en hun eene bezame vrees inboezemen. Het is echter diep bedroevend te moeten zeggen dat de onthoofding van den menschenslachter van Pantin, en de afschrik door zijne waubedrijven sloot verwekt, den arm van andere moordenaars niet hebben tegen gehouden; want dan dag zijn wij tegen onzen wil, verplicht nieuwe misdaden aan te boeken.

Gisteren was het de schier drievoudige moord in de voorstad Saint-Honoré, welke men elkander met afgrijzen verhaalde, en welks bedrijver Lathauer eergisteren avond reeds bij den onderzoeksrechter M. Drouet Dare onderhoord is geworden. Heden verhaalt de *Figaro* als volgt eene nieuwe moord:

Rechtover de Pyramidestraat, in de Saint-Honoréstraat, 285, woonde sinds eenigen tijd in een kamerken van 't eerste verdiep, eene vrouw van meer dan twijfelachtige zeden, Josephine Rispal genaamd. Zij had als minnaar eenen getrouwen man van 48 jaren, vader van twee kinderen, Eugène Durand genaamd en woonachtig in de straat Menilmontant. Dit was een grove en brutale kerel en, na herhaalde en gewelddadige tooneelen, deed de eigenaar van het huis dat wij daaruit vertrekken.

Ik aanvaard dat besluit — zegde Josephine — doch ik vrees dat wij eerlang iets anders zal overkomen.

De voorgevoelens dier rampzalige bedrogen haar niet.

Verleden zondag avond, ten 8 ure, kwamen Durand en zijne aanboudster in dit huis terug; beiden schenen bedronken. Nadat de deur van hun kamerken gesloten was, hoorde men het gerucht van eene geschil, en een uur daarna vloechte Josephine naar buiten, onder 't geroep van moord!

Durand vervolgde haar op den trap en trof haar aldaar met dolkstecken; de ongelukkige stapte nog een paar trappen af en viel dan badende in haar bloed op den vloer.

De conciërge, die alleen de noodkreten gehoord had, was in allerijl politie-agenten gaan roepen. Toen zij terugkwam, zag zij Durand over het slachtoffer gebogen, en haar omarmde, zeggende:

— 't Is gedaan; ik heb haar gedood! Open voor mij de deur. Ga de agenten halen! De agenten!

Juist op dien oogenblik kwam de politie daar en Durand liet zich zonder tegenstand mede leiden. Het was ijselijk dien moordenaar te zien, met bloote voeten en slechts met eene pantalon gekleed, terwijl zijn hemd en ondervest besmeurd waren met bloed, langs de plankieren der straten Saint-Honoré en Saint Roch, naar 't politiebureau te zien overbreegen.

Uit het onderzoek, aanstonds door den heer police commissaris der wijk gedaan, blijkt dat Josephine Rispal vier erge wonden heeft bekomen; aan de keel, aan beide borstems en aan den rechten arm. Weder naar boven op haar bed gebracht, gaf zij den laatste snik, zonder tot haar verstand terug gekomen te zijn geweest. Het dolksteeds moordenaars heeft men op den trap gevonden. Te oordeelen naar de wanorde der meubelstukken, moet er eene vreeslijke worsteling plaats hebben gehad, welke bijna een uur geduurd heeft.

Het lijk der vermoorden is naar 't doodenhuis gebracht. Tot middernacht zag men talrijke groepen nieuwsgierigen voor dat huis staan, om de bijzonderheden dier nieuwe misdaad te vernemen.

Een andere moord heeft plaats gehad in de gemeente Mignieu (Seine et Oise). De *Union* geeft daarvan het volgende verhaal:

De veldwachter der gemeente heeft vrouw Marie Dezette met haar een been opgehangen gevonden aan eenen boom, dicht bij dat gehucht, derwijze dat het hoofd den grond raakte. Aan den onderhals bemerkte men de sporen eener verworging bij middel eener koord, die ook gedend heeft om het lijk voort te slepen.

De moord moet begaan zijn ten één uur des nachts, op een afgezonderd en weinig bezocht voetpad.

Die ongelukkige is vermoord met inzicht van de stal Marie Dezette hield met haren man eene kanten in dit gehucht, en was aan den drank verslaafd. D'n 25 januari had zij zich naar Poissy begeeven, ten einde daar verschillende voorwerpen aan te koopjen. Zij drook aldaar met eenige werklieden, en, geheel bedronken, keerde zij huiswaarts zonder iets gekocht te hebben.

Te middernacht, op het vlakke veld gekomen, werd zij door booswichten aangerand, die haar bestolen, verworgden, en daarna haar lijk voorslepten tot bij het gehucht Mignieu, alwaar ze gevonden werd.

De bedrijvers van dat schelmstuk zijn tot heden nog onbekend.

Amerika.

CUBA. — NEERLAAG DER SPAANSCHIE TROEPEN.

De laatst ontvangene tijdingen van het eiland Cuba zijn geenszins gunstig voor Spanje.

Lindus de dépêches uit Madrid, was de opstand der Cubanen zoo goed als gedempt. In verscheidene ontmoetingen verslagen, was de opperbevelhebber der rebellen, naar men zegde, gedwongen geweest zijn behoud in eene haastige vlucht te zoeken. Na veel gevaren geloopt te hebben, was het hem gelukt aan de vervolging der spaansche troepen te ontsnappen, zich in te schepen en het eiland te verlaten. Volgens die quasi officiële verslagen, hadden dertien honderd opstandelingen zich onderworpen, en zouden de andere rebellen welhaast de wapens afleggen.

Het revolutionair comiteit te Nieuw-York logenstrafte al deze berichten; het bevestigde integendeel, dat de opstand voortdurend stand hield en nieuwen bijval bekwaam, en dat men aldaar nader nieuws zou vernemen.

Thans is uit Cuba de volgende dépêche overgeseind: « De spaansche generaal Puella is, met een verlies van 450 soldaten en officieren door de opstandelingen verslagen geworden in de nabijheid van Guanaro, door den generaal Jordan, welke den generaal Quesada vervangen heeft als opperbevelhebber van al de strijkrachten der opstandelingen. »